

Durmuş Hocaođlu

“Son Geliřmeler” Üzerine Bir Derleme ve “Birlikte Düşünmek”

Türkhaber., Yıl: 1., Sayı: 035., 16.12.2002-22.12.2002 (Pazartesi-Pazar), s.06

Durmuş Hocaođlu, *Türkhaber* Yazıları Sıra No: 33

Künye:

- Hocaođlu, Durmuş., “Son Geliřmeler” Üzerine Bir Derleme ve “Birlikte Düşünmek”, *Türkhaber.*, Yıl: 1., Sayı: 035., 16.12.2002-22.12.2002 (Pazartesi-Pazar), s.06

TÜRKHABER

Bu yazının kaleme alındığı tarihte (11 Aralık), seçimlerin üzerinden henüz bir aydan fazla bir süre geçmiş olmasına rağmen, gündemin nasıl da sık-sık değiştiğine şöyle bir bakalım:

- 3 Kasım akşamına kadar hemen-hemen her siyâsî parti “en büyük Ben, başka büyük yok” diyor, kendisini “He-Man” ilân ediyordu; zaferden o kadar emîn olunmuş idi ki, bu siyâsî cemaatlere mensup birçok kişi lâcilerini hazırlamıştı bile.

- Fakat heyhat! Aynı günün akşamında haber merkezilerine ulaşan ilk bilgiler, hikâyenin sonunu göstermeye yeterliydi; artık bundan sonrasını seyretmenin ciddî bir mânâsı da kalmamıştı.

- Aslında, herhangi bir önyargıya kapılmadan meselelere bakmasını bilen, görmek istediğini değil dış-dünyada, gerçekler âleminde olanları görmeye çalışan, kendi kurduğu sanal dünyasında değil de gerçeklikler dünyasında yaşayan açık zihinli herkes tarafından önceden doğruya yakın bir sarâhatle tahmîn edilen sonuçlar kapalı zihinlerce “şok” olarak nitelendirilen ap-açık hakîkati ortaya koymuştu: Çâresizlik içerisinde kıvranan Türk halkı, “en iyi” olduğu için değil, denenmemiş olan ve denenmeye müstahak görülen mecbûrî istikamete yönelmiş; tek ümit kapısı gibi görüldüğü ve liderinin üstüne Sistem’in başarılı bir şekilde örttüğü “mağdûriyet” postu ile daha da takviye edilmiş; planını, programını, neyi yapıp neyi yapamayacağını bilmediği AKP’yi, diğer partiler arasından “*en kötüsü bu olsa gerek, diğerlerinin tadına bakmaya hâcet yok*” diyen Bektâşî’yi tersinden hâtırlatır bir tarzda, “*en az kötüsü bu olsa gerek, diğerlerinin bakmıştık zaten*” dercesine seçti.

- Bu noktada şu suâlî sormaya ne dersiniz: Bilgi kaynağı TV tartışmaları, televoleler ve Medya Ulemâsı olan bir cemiyetin siyâsî tercihlerine nereye kadar ve ölçüde îtibâr edilebilir?Ancak ben yine de, her şeye rağmen, hiç rücû etmeden, seçimin hemen akabine söylediğimden vazgeçmiş değilim: Halk’ın sesi, Hakk’ın sesidir.

- Teorisi ayrı bir bahis; ama niçin, hem “bilgi kaynağı TV tartışmaları, televoleler ve Medya Ulemâsı olan bir cemiyetin siyâsî tercihlerine nereye kadar ve ölçüde îtibâr edilebilir?” diye iğneli bir soru sorup hem de bu siyâsî tercihi “Hakk’ın sesi” olarak algıladığımı, yâni “saygı” ile karşılamak gerektiğini ileri sürmenin bir antagonizma olacağını düşüneceklere, “saygı göstermek” ile “ibrâ etme”nin aynı şey olmadığını hâtırlarak, şimdilik, yine aynı yazımdan [“Halkın Sesi, Hakk’ın Sesi’dir”., *Türkhaber.*, Sayı: 031] bir paragraf iktibasla cevap vermek isterim:

“Ben bu sonucu takdîr ediyorum; ne parti olarak AKP’den ve ne de siyâsî bir lider olarak Recep Tayyip Erdoğan’dan mühim şeyler beklediğimden dolayı değil; teşkil olunan “yeni” Meclis’in millî hassâsiyetlerini - “güçlü” demiyorum - “yeterli” bulduğumdan dolayı hiç değil; Türk Milleti’nin, hâlâ çözümü Demokrasi’de görmekte ısrar etmesindeki kararlılığından dolayı. Aksinin, yâni, servetleri alenen ve edepsizce, alâmein-nâs çalınan, hakları gaspedilen kitlelerin bütün ümitlerini kaybederek, servetlerini ve haklarını geri almak için “şiddetin dili” ile konuşmaya karar vermelerinin çok daha fecî âkıbetler getireceğini bildiğim için!”

• Bir önceki yazımda da [“Yeni Hükûmetimiz, İntelijansiyamız ve AB Üzerine Çeşitlemeler”., *Türkhaber.*, Sayı: 034] dile getirdiğim gibi, daha birkaç ay önce Sayın Recep Tayyip Erdoğan’a “tayyip” diye hitap ederek alay ve hakaret eden, tetikçilerini üzerine salan Kartel Medyası, güç merkezinin değiştiğini düşünerek yeni iktidarın kapısında kemik yalama yarışına girdiler; manşetler bile ürkütücü ve hepsinin ortak noktası şöyle: “En Büyük AKP ve Erdoğan; başka büyük yok!”

• Seçimlerin hemen akabinde, beklenen bir şey daha tahakkuk etti ve AKP’de, İran’daki “Seçilmeyen Dinî Lider” ve “Seçilen Cumhurbaşkanı” düalitesini andırır bir düalite ile karşılaşmış olduk: “Seçilmeyen Parti Lideri” ve “Seçilen Başbakan”. Bu düalitenin dünya siyâsetinde pek az ve fazla fonksiyonel olmayan birkaç nümûnesi dışında Türk siyâset tarihinde hiç görülmemiş anormal bir durum oldunu ve haklı olarak ciddî rahatsızlıklar ve hazımsızlıklar hâsıl edeceğini kabûl etmek lâzımdır. Eğriye-eğri, doğru, AKP’nin bu muzafferiyetindeki bir numaralı fâil sebebin Recep Tayyip Erdoğan Faktör olduğu ve Parti içerisinde iki başlılık meydana getiren bu düalitenin bir ân önce halledilip, Sn. Erdoğan’a Başbakanlık yolunun açılması, tokmak kimin elinde ise davulun da onun eline verilmesinin her bakımdan gerekliliği de fikrimce red ve inkâr edilemez.

• Bu yazının hazırlanmış olduğu tarihe kadar, dâhilde vuku’ bulan ve “Türkiye’nin gündemine bomba düşen” en mühim gelişme ise, AKP Hükûmeti’nin, Meclis’ten güvenoyu almasının üzerinden bir hafta bile geçmeden, ipeğe sarılı çelik gibi bir muhtıra ile muhâtap oluşu oldu. “Veyl gaafillere” dedirten bu hâdisenin sebebi gayet basit: Bilindiği üzere, bütün değişme iddialarına mukaabil, AKP’nin henüz ne derece terkedip-etmediğini henüz bilemediğimiz “Selâmet Geleneği”ndeki mühim davranış kalıplarından birisi, tenhâda mücâhitlik rolüne soyunmak, bir diğeri getirisini-götürüsünü hiç tartıp ölçmeden risk unsuru yüksek söylem ve eylemlere girişmek ve bir diğeri de rüzgâr sert estiğinde ise, bilumum riskleri milletin hânesine kaydederek erkekliğin sonuncu ve en emniyetli kaaidelerini başarıyla icrâ etmektir.

• Bu “bomba gelişme”, Seçimlerin, Halk irâdesinin ve herşeyin üstünü birden kalın bir şal gibi örttü ve yine döndük başa; hem de Yargıtay kararı ile daha ağırlaşmış bir şekilde: “Türban, Laiklik-karşıtı eylemlerin simgesidir”.

• Bu vaziyet tahtında, öyle görünüyor ki, bâzılarının zinhar yanlış bir şekilde “türban” tesmiye ettiği “Başörtüsü” mes’elesinin çözümü, en azından şimdilik görüldüğü kadarıyla, bilinmeyen bir tarihe ertelenerek rafa kalkmış bulunmakta olduğu gibi, “Kamu Alanı” tanımının belirsizliği ve iyiden-iyiye kontrolden çıkacak şekilde genişleme trendine girmesi yüzünden daha da ümit kıran bir hâle tahvîl olabilecektir ve dahi, geri adım atan 58. Hükûmet, “irticâî faaliyetlerin önlenmesi” konusunda “çok daha faal” olmak durumunda kalacaktır.

• Başörtüsü mes’elesinin bu hâle dönüşmesinin, devleti karşısında hakkını arayabilecek sivil kurumları olmayan toplumda, tek çözüm melcei olarak AB’nin görülmesi ve netîceten toplum olarak daha da zebûn bir hâle dûcâr olunularak bağımsızlık bilincinin kırılması trendini hızlandıracağını söylemek kehânet addedilmemelidir.

★ ★ ★

• Ve geliyoruz, bu yazının kaleme alınmış olduğu tarihte seçimlerin üzerinden kırk gün, Hükûmet’in güvenoyu alışının üzerinden ise takriben bir ay geçmiş olmasına rağmen, ilk günden itibâren flaş gündem maddesi olma hüviyetini muhâfaza eden gerek parti olarak AKP, gerek

hükûmet olarak 58. Hükûmet, gerek topyekûn Meclis ve Şanlı Medya tarafından, bütün âcil mes'eler te'hir edilerek en tepeye yerleştirilen en önemli konumuza: Kopenhag Zirvesi ve Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne kabûlü mes'elesi.

İmdi; AKP Genel Başkanı olmanın dışında resmî bir temsil yetkisi olmayan Sn. R. Tayyip Erdoğan, bir yandan muhtemelen yukarıda zikredilen düaliteden kaynaklanan *ikincileşme* endişesinin; diğer yandan bu muazzam muzafferiyetin verdiği sarhoşluktan ileri gelen baş dönmesi etkisinin; üçüncü olarak, “*Ey Reis; sen önüne gelene birşeyler vaad ettin; amma, bu bütçe ile bu vaadler gerçekleşemez, bu bütçeden birşey çıkmaz, yara büyük merhem küçük; halkını ve seçmenini mutlu etmek ve beklentilerini karşılamak (ve iktidârını sağlamlaştırmak) için tek seçeneğin AB ve onun ihsan ve lûtuflarıdır; uzun-uzun düşünecek hâlin de yok, çâren de; ne isterlerse ver gitsin, Türkiye'nin geleceğini biraz da sen sat; Bismillah demek için de ayak bağımız olan Kıbrıs ile başla*” diyen akıl hocalarının telkinlerinin; dördüncü olarak, AB hakkındaki - hemen-hemen her partideki gibi - birikim düzeyinin yetmezliğinin ve beşinci olarak ise “kozmpolitan” ağırlıklar taşıyan bir siyâsî doktrinin te'siriyle olsa gerek, herşeyi bir kenara bırakarak, ilk günden itibâren “en hızlı AB'ci” ünvanını Mesut Yılmaz'dan almak istercesine, görkemli “Evropa Sefer-i Hümâyûnu”na başladı. Netîce bıçak sırtında; yürekler gidip-gidip geliyor; “Katolik Nikâhı” gibi utanç verici komedi denemeleri dahi “**Sâhipler**”in yüzünü güldürmüyor, hattâ kaşları daha da çatılıyor, “Evropanın reâyâsı” ve/ya “haşmetli Roma'nın zenginliklerini talan ve yağma etmek üzere İmparatorluk sınırlarına yığılan barbarlar” addettikleri garip Türkler karşısında daha da sertleşiyorlar. Bu yazının neşredilmiş bulunduğu tarihte herşey belirlenmiş olacak; ancak, bilinmelidir ki, Evropanya efendiler, nomad Türklerin burnunu daha çok kıracak ve onları, sırtlarına Roma'nın şalını atmadan ve lîme-doğramadan kapıdan içeriye kabûl buyurmayacaklardır; yâni birşeyler beklemeyiniz.

“AB'ye kabûl edilme tarihi” değil, “kabûl edilme müzâkeresi tarihi” de değil, “kabûl edilme müzâkeresi tarihinin tarihi”nin olağanüstü bir başarı olacağı açıkça ilân edilen ve Temmuz 2005 tarihine karşı yalancılıktan kükreyenlerin bu muazzam seferinden şu ânâ dek ortaya çıkan tek somut sonuç, Kıbrıs'ın, vaktiyle iptidâî dinlerin mü'minlerinin ilâhlarının gazâbını def' ve lûtfunu celbetmek maksadıyla insan kurban etmelerine müşâbih olarak, Avrupalı ilâhların önünde boğazlanacak bir kurban olarak telâkkî edildiğinin açıkça ortaya çıkması oldu. Velâkin, Anatole France'ın dediği gibi “Les Dieux son soif”; yâni “İlâhlar Susamışlardır”; Kıbrıs dediğin ne ki; kesmez! Dahası gele!

• AKP'nin AB kapılarında Millet'ten almış olduğu hakkını-hukukunu - ve tabiatıyla hakkı-hukuku ile birlikte ve hepsinin temeli olmak üzere “haysiyetini” - koruma görevine taban-tabana zıt bir şekilde, O'nun haysiyetini aşırı derecede incitecek ve hattâ sefilleştirecek tarzda yalvar-yakar oluşu ve Medya'nın hemen tamâmının ve şaşkın ve çâresiz ve dahi (şimdi burası tam yeri) *bilgi kaynağı TV tartışmaları, televoleler ve Medya Ulemâsı olan kamuoyunun büyükçe kısmının* da bu yalvarma âyinine kendisini zincirlerle dövecek derecede cezbe hâlinde iştirâki karşısında, bundan beşyıl dokuz ay mukaddem yazmış olduğum şu satırlardakine göre en ufak bir tekâmül görebilmiş değilim [“Türkiye ve Avrupa: “Düşmüş Soylu” ve “Kamelyalı Kadın””., *Son Çağrı*., 20.03.1997, Perşembe]

“Dikkat edilecek olursa, son günlerde Avrupa Birliği'nden konu ile ilgili olarak gelen bilgiler kamuoyunda şok etkisi yapmaktadır. Burada “**şok**” kelimesini tercih ederek kullandım; zîra, bu haberler, Türkiye'yi ümit ile yeis arasında oyuncak gibi sallandırmaktadır. Adamlar bizimle bal gibi oynuyor, ince-ince alay ediyorlar. Bir diyorlar ki, “A.B. bir Hristiyan klübüdür”, kahroluyoruz, “eyvah, almayacaklar”; bir diyorlar ki “hayır, ne münâsebet”; gözlerimizde umut ışıkları yanıyor, “çok şükür alacaklar”; bir diyorlar ki “A.B. bir medeniyet projesidir”; kahroluyoruz, “bu iş bitti, almayacaklar”; arkasından diyorlar ki “öyle olsa da siz zâten bu medeniyetin bir parçasısınız”. Sevinçten deliye dönüyoruz: “Bu iş tamam, alacaklar”.

“Avrupa, kendisine delicesine bir kara sevda ile tutulmuş, aklını ve akli ile birlikte saygı duyulacak birçok şeyini de ziyan etmiş, en önemlisi, kendisine olan saygısını kaybetmiş eski ve köklü bir zadedân, bir soylu, düşmüş bir aristokrat olan Türkiye ile bâzan gizli-gizli, bazan açıkça alay eden,

O'na istediği herşeyi kabul ettirebilen çok akıllı, çok güzel, çok albenili, çok câzibeli, çok frapan, ama çok kaprisli, çok kurnaz, çok tecrübeli, çok işveli, çok fattan, çok zâlim, çok merhametsiz, çok vefâsız, çok sadâkatsız, çok hâin, çok sevgisiz, çok saygısız, çok gaddar, çok ocaklar söndürmüş, feleğin çemberinden defalarca geçmiş bir yosma, âşığını çıldırtan bir âşüfte gibi davranıyor.”

• Bu konuyla alâkalı en câlib-i dikkat gelişmelerden birisi de, 12 Eylül kahramanı Evren Paşa'nın “Behey Tanrım! Bizi kimler idâre etmiş!” dedirten, “*Biz Kıbrıs harekâtında bazı yerleri elimizde pazarlık payı olsun diye almıştık*” şeklindeki müthiş ifşaati oldu. Buyrunuz, bir kere daha aşk ile ve şevk tekrar edelim: “Behey Tanrım! Bizi kimler idâre etmiş!”. İsteyen şöyle de diyebilir: “Her millet kendisine lâyük idâre ile idâre olunur!” Bence her ikisi birbirini tamamlayarak cemiyetimizin manzarasını daha vâzih bir sûrette resmediyor.

★ ★ ★

Bu yazıya mim koymadan önce, ileride daha genişçe almak üzere, belki hepsinden mühim bir başka gelişmeye de bir paragrafcık tahsîs edelim: Artık âşikâre görülmüştür ki; Türkiye’de Siyâsî Milliyetçilik, birçok bakımlardan “iflâs” olduğu dahi söylenebilecek vahîm bir kriz içerisinde! Bu derin krizi görmezlikten gelerek ve hiçbir peşin hüküm taşımadan, fikri olanların ağzını kapamaya, doğruyu söylediğine samimiyetle inananları dokuz köyden kovmaya kalkışmadan, gerçek bir entellektüel zemînde gerçek fikrî müzâkerelere açmadan nereye kadar gidilebilir?

Üzerine basa-basa söylüyorum: Bugüne kadar tatbîk edilegelen Siyâsî Milliyetçilik, yine bugüne kadar hiç aklına almadığı “kendisi üzerine düşünme”yi öğrenmediği, kendi-kendisiyle kemâl-i ciddiyetle hesaplaşmadığı takdirde, dâimâ marjinal kalmaya mahkûmdur!

Bu kriz, ne kadar samimî olursa olsun, “îmân tâzelemekle” değil ancak ve yalnız bu sûretle aşılabilir.

Benden söylemesi.

★ ★ ★

Doğru hiç kimsenin inhisârında değildir ve dahi başkaları ile karşılıklı tefekkür etmekten uzak durarak sâdece kendi cemaatinin fikirlerini dinlemekle yetinen ve mutlu olanlar, hep aile içinden yapılan evliliklerde sakat çocuk dünyaya getirme riski sürekli büyüyen insanların konumuna düşerler; öyle olmuyor mu nitelim?...

★ ★ ★

Sütûnumun adını “Birlikte Düşünmek” korken, düşündüğüm gaye de bu idi: En azından Türk Haber çerçevesinde yazar ve okuyucu olarak müşterek bir akıl oluşturmak; ne var ki bugüne kadar yazmış olduğum otuz yedi yazıma hiçbir cevap almış değilim; tek bir adet bile!

... niçin?

Böyle giderse sütûnumun adını “Birlikte Düşünmek”ten “Ben Böyle Düşünüyorum”a tahvîl edeceğim.

